

The background of the book cover is an abstract painting with visible brushstrokes. It features a mix of warm and cool tones, including earthy browns, yellows, and muted blues, creating a textured and layered visual effect.

HOMOR TIVADAR

Az elmúlás hervadó virágai

Versek és kisprózai írások

KUTASI KÁROLY

képeivel

Homor Tivadar

Az elmúlás hervadó virágai

Versek és kisprózai írások

Kutasi Károly képeivel

Borítóterv: Kutasi Károly

Az illusztrációkat válogatta a szerző

© Homor Tivadar - Kutasi Károly

Minden jog fenntartva!

Palatia Nyomda és Kiadó Kft.

**Felelős vezető: Radek József
ügyvezető**

Győr, 2024

BEVEZETŐ

Földi létünk legnagyobb problémája az idő, és az elmúlás. Megszületünk, elindulunk életünk ordas ösvényén, úttalan utakon cél nélkül bolyongunk. Távoli egzotikus tájakra vágyunk, mely nem lesz otthonunk. Hajt bennünket vad ösztönös éhség, nyugtalanság, vak reménység. Zaklatott életünk kaotikus világában vágyra járó képzeletünk hamis démonjait követjük. Kínba fúlt mámorokért kockáztatjuk a biztos meglevőt. Aztán egy hideg őszi reggelen arra ébredünk, hogy a kegyetlen idő észrevétlenül - ajtót sem csapva - elrabolta fiatalságunk. Egyre fogynak napjaink, lassan leperreg előttünk tékozló életünk hordalékja. Ha ködbe burkolódnak a fák, furcsa árnyak táncolnak a lelkünkben. Mint falevél a

novemberi szélben nyugtalan
lelkünk havas mezőkön kóborol,
halk lépteink az örök hajlék felé
visznek. A némaság béna perceiben
megérint bennünket az élet
végességének gyötrő, fojtogató
élménye, e rezignált életérzésből
születtek „az elmúlás hervadó
virágai”

Versek 2018 – 2024

LÉTFILOZÓFIA

Hidegen nézz a világra nincsen
gyógyír az elmúlásra, földi léted
átka, ösztöneid mohó vágya
elvisz a pokol legmélyebb
bugyrába. Az eredendő bűn
nem a te vétked, mégis rajtad
a bélyeg, gonosz démon
folyton kísérti létezésed.

Elrohan előled az élet, nincsen
talizmán, mely megóvná téged.
Mire eszmélsz lopott időd
elenyészett, lelked mélyén érzed az
ürességet, mégis kergeted azt, amit
soha el nem érhetsz. Életed fonalát
vakon fonod remegve, noha tudod
halott múltad nincsen eltemetve.

A látható, balga látszat, a valóság
rejtett, számolhatod sikered,
kudarcod, veszteséged, nyereséged,
léted titkát ne hidd, hogy érted,
örök rejtély az élet. Elfelejtett a
szerelem, bánatod fagyott, mint a

jéghegy, véred alvad, vágyaid
kiégtek. Zörög a haraszt sárgul
a nyár, betakar szürke homály,
futhatsz a semmi után a valóság
utadba áll.

BOLOND LÉLEK

Életemben, ahogy a bolond
szél hozta úgy fordult a
kocka, nem jött öröm, csak
jeges tél rügy fakasztó tavaszra.
Teremtésem elhibázott,
nem lettem a sors kegyeltje,
létezésem hozadéka: így is –
úgy is, ki vagy osztva.

A világ rossz ahogy van,
bűnben, erényben, örömben,
bánatban, álságos, hazug,
cinikus minden. Olcsó játékszer
a létem, békémet
elűzi a kétely, balga
vágyaimnak száналmas
koldus a reménye.

Nyugtalan szenvedélyem
naponta feléled, kínokban
vergődöm, hiú önzés
maradék reményem, ha
ez nem vigasztal, közömbös
maradok amíg élek. Köd

előttem, köd utánam,
hasadt elmém börtönébe
zártan, úttalan utamat
járom, hóbertos fejvel élek,
soha semmit nem remélek.
Istenem már tőled sem
kérek, hisz megkaptam
jussomat, amit érek – vétkeim
adóját - egészen. Bolond
lelkem ostoba erénye:
elfogadtam a sorstól, hogy a
rosszból nekem sokat adott.

Tudom fiatalon megrontottak
a vágyak, zavaros utakon
bolyongva, mákonyos tavaszom
minden virága dermedt őszbe
fagyott. Angyal lelkem siratja
sok tévedésem, a bűnös másik,
szánakozva rám tekint, tudja nem
lelem már kedvem délibábban,
nehéz ködbe veszve
eltűnők az éjszakában.

ROSSZ STIGMÁK

Más univerzumban élt az
álmom, önmagamra nem találtam,
éltem sodródva száműzötten, futó
pillanatokért könyörögtem,
játszottam rejtőzködőt sok-sok

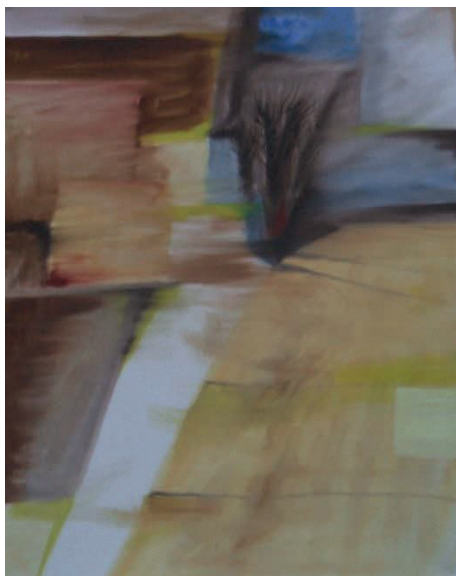
változatban. Megcsalt a valóság,
rossz úton vitt az élet, nem azt
láttam, ami éltet. Létem delelőjén
nyugtalan szenvedélyem vad
örvényében vergődtem.

Hiú ábrándjaim csendben
lapulnak, lelkembe hagyva
rossz stigmák nyomát.
Baljós múltamban, ami
keveset bírtam, eszelős
bolondként gyorsan elbuktam.

Egyre lassul a vérem, emlékeim
enyésznek, sötét felhők
gyülekeznek az égen, vad szelek
süvítenek, zavaros tóban
nádasok remegnek.

Alvadó emlékezet agyamból
törölte a boldog perceket,
a csalóka szivárvány tova szállt,
ahogy lepergett ideje futó
szerelmeknek. Őszbe hajlott
a meleg nyár, csendesebb az
estharang,

**a lebukó nap elhaló teste tó
tükrében szendereg. Rossz
stigmáim kísértenek,
balsorsomra az emlékezet
golgotavirágból sző töviseket.**

CSÖNDES REMÉNYRŐL NEM ÁLMODOM

Vágy járta réseken átszűrődő hideg
fényben látom hűtlen szívem
hasonmását, önbecsapásaim torz
tükörképét. Létem bánatos foglya,
csöndes évek csodája helyett, baljós
kételyek démonjait szülték nekem.

Kiskorom óta érzem, hogy idegen
univerzumban élek, mások
tükrében sem ismerem
magam, mindenki tart valahová
én meg elveszett lábnyomom
emlékét keresem. Másként nézek
önmagamra, mióta tudom, hogy
a pokolban a szenvedés végtelen.

Zsákutcás életemben jót nem hozó
alkukat kötöttem, küszködésem
értelmetlen tévedés, durva tövis,
letört kocsány. A szürke napok
homályában észrevétlen,
lecserélhető lettem, s nem
változtathatók a lényegen.

Jeges lelkem a meleg szélben
is fázik, a kín árnyékként követ,
tudom sokszor hibáztam,
vezekléssel nem vettem
bűnbánatot. Múló életemben,
jártamban keltemben, bűnben
és erényben, megcsaltan átverten,
sebzetten, elfeledetten, az élettől
kifosztottan maradok változatlan.

Már nem gondolok múltra
jelenre jövőre, minden meg
jön időre. Lázadozok,
szitkozódok, megbékélek,
kiborulok, öregen, fáradtan a
nincs kiút végére jutottam.
Vénségem keserű átka, romlásom
hervadó virága az új tavaszt hiába
kívánja, erőtlen testem a nap
perzselő tűzét már nem állja.

Lelkem bánata, fagyott sóhajaim
meddő imája, léteimet az ifjúságért
cserébe zálogba hiába kínálja
nincsen bolond vevő rája. Nyugtalan
varjú csapat száll oszló ködön át,
kelő hajnali szelek szárnyán
én is repülnék velük tovább.

LELKEMBEN LAPUL A CSEND

Kósza vágyam néha elvisz
a múltba, hordozza létem
minden bánatát, régi nyarak
keserédes emlékének mákonyt.
Borzongató éjszakán,
elfojtott sóhajok nyomában
minden csupa sejtelem.

Ifjúságom bohém tavaszán,
ami fájt az sem bántott, a remény
bearanyozta életem, mint könnyű
szellő a vágy játszott velem.
A szenvedély elvakított,
az öröm féktelen gyönyört ígért,
átölelt és repült velem.

A csalfa fény, akkor is rám talált,
ha parányi résen ért a napsugár.
Vihar, eső, vad ítéletidő nem tépázta
életem. A szerelem szép volt,
ezerarcú csillogó tövises virág,
hazug boszorkány bű-bájolás.
Hűtlen szerelem kerülő utakon
gyakran találkozta velem.

Múló szomorú nyári emlék a
színét veszített hervadt virág,
az őszi szél széthordja fáradt
illatát, kopár szívemben azóta
csak vadrózsa terem.

Fakuló napom egyre nehezebb,
fátyolos lidérc kísért zavaros éjjelen.
Ifjúság, illékony varázs
nincs visszatérted, a lágy esti szél
rólad többé már nem mesél,
fáj a tűnt remény, lelkemben lapul
a csend, ajkam nem beszél.

Meddő, mély titkokat rejtő fanyar
imák nem hoznak oldó
vigasztalást, lelkem fázós
mezítelen, nincsen rajta áldás.
Élek, mint kihunyt csillag
a messzeségben, időm tolvaj
lépteken oson, nincsen
sámán ki az ifjúság
bájját megosztaná velem.

EMLÉKEIM SZÉTFOLYÓ DÉLIBÁBJA

**A forró nyár varázsa újra megcsalt,
szívemben otthontalan vágyakat
hagyott, ha visszanézek múltamba
minden kapu becsukva, emlékeim
alszanak a hallgató homályba. Esti
imaórán, vagy álmokat oldó ködös
reggelen gyermek énem néha
megjelen.**

Ha sakál lelkem mélyen elrejtett
titkait kutatom, ártatlanságom
szivárvány gyöngyeit újra
láthatom. Ingó csodák tükre,
ahogy az esti szél zizeg a tó vizén,
gyermekkorom rabúlejtő világa
visszatér.

Első szerelmem, csillogó szemű
játsszótársam kettesben Te meg
Én, csodákra vágyva
ringatóztunk futó felhők ölén.
Emlékszel, a szőlőskerti dűlőn át
mentem hozzád titokban, csíkos
ruhában vártál rám a veranda
szegletén. Reggeltől napestig
csatangoltunk vad réteken,
elnyúló domb ölén. Erdei
tisztáson, bokros ligetben
hallgattuk a rigók dalát, vártuk
az estharang hívó szavát.

Sikoltó nevetésünk, sírásunk,
hangos jajunk szárnyán boldogan
repültünk a nyárutó szelén. Ha a
tavasz visszatér, hervadó

lelkemben újra érzem a
vadvirágos mezők és kertek
illatát: vadrózsa, pipacs,
búzavirág, nárcisz, dália,
orgona, mák, ontotta bódító
mákonyát.

Bánatos bolond szívem az
elveszett édenkert emlékét
felejtsd, rég elhervadt a
csokorba kötött gyöngyvirág
ezernyi mágikus csodavilág.
A régi ház, a kerti dűlő,
szerelmünk áldott lábnyma
örökre veszve már.

A gyermekkor védőszárnya
óvott, betakart, jött a perc e
röpke tünemény, meg
sem állt suhant is tovább.
Üstökös csillagod kihunyt,
keserédes emléked messze
már, szaladnék utána,
de nincsen hová, mintha
ott sem lettem volna, vacogó
lelkemmel megyek tovább.

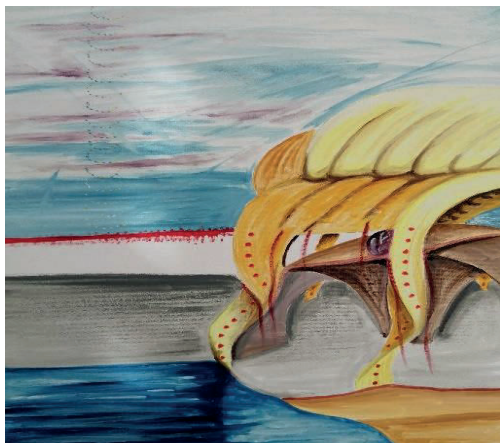
BOSZORKÁNYLÁNY

Amikor először megláttalak,
gyönyörű ábrándos lányszemed
kínba taszította ártatlan lelkemet,
egy röpké pillanatra azt hittem,
hogy minden üdvöm te vagy.

Csillagszemű hűtlen boszilány
tavaszi nap alkonyán találtál rám,
csalfa tekinteted egy csapásra
megigézett. A mámor elvarázsolt
az éjszaka egekbe emelt, a könnyű
vágy féktelen gyönyört ígért.

Futó kalandunk játék volt
csupán, szólt a szép
boszorkánylány. Irigyelt
éveim tovatűntek, szerelmeim
emléke messze már, szívemben
hervadnak a remények, lelkemet
megüli a zord magány.

Léha bókoló szavak
nekem már semmit sem
mondanak, hiú ábrándjaim
a porba hevernek.
Bolond voltam hitemben
a legnagyobb bolond,
szerencsémről rég
lemondtam, létemtől nem
sokat remélek, vad szél
csal könnyeket a szemembe,
szürke ködbe veszve élek.

FIATALON KÖNNYEN SZERETTEM

Fiatalon balgán szerettem lázas
ölelésekért epedtem, az izzó
szenvedély könnyen rám talált
a vágy játszott velem. Mámoros
lelkemben égtek rőzselángú
dallamok. Könnyű kéj oltotta
testembe édes kínjait.

Csilllogó szemek délibábos
álmok, hűtlen ölelések, mind
elenyésztek, ripacs vétkeim
sebei lelkemben égneek.
Könnyű szerelmek emléke
zavaros éjjelen csábító szirén
képében újra megjelen, bűbája
elvarázsol, elragad a lila
képzelet, sejtelmes hangon hív,
jőj velem újra a tied leszek.

Én már nem mehetek veled,
örökre elillant a mákvirágos
tavasz, véget értek a hamis
csókok, a színlelések, szürke
homályban élek. Ahogy a
reggeli pára lassan feloszlik
és messze száll, a múlt
emléke azt suttogja, szerelem
tova tűntél emléked veszve
már. Hiába átkozódom
sorsomon, nincsen remény
és irgalom marad a késő
bánat és a sajgó fájdalom.

SÓVÁRGÓ BÁNATOM

Ájult agyamban felsejlő múltam,
mint omladék betemet, száguldó
szél felkavarja lelkemet.

Sodródok, a semmibe visz az ár,
futok minden után, mi előlem
menekül, vágyaimat elérni
mégsem sikerül. Tolvaj sorsom

a szenvedés háza, bánatom
lidérc éjszakája, farkasüvöltés,
elfojtott sikolyok sóhaja,
kísértő démon tanya.

A hold felhővel játszik,
ezüstoffényben szital, hideg,
üres a levegő, fázik a
néma táj. Az éj zord hangja
kél, a gyors szél bokrokat
tépve utol ér. Bolond szenvedély
lelkemben alél, menekülök
oda, hol árnyék nem ér,
nem kínoztak remény.
Egyre fogy a perc, az óra,
sóvárogva gondolkodom arra,
hogymennyi minden nem
lett az enyém. Balsors a
végzetem, céltalan bolyongás,
létem rémséges ösvényein.
Bimbózó vágyaim elfagytak
régén, oda az illatos tavasz, a
nyárutó szivárványölén.
Szememből a könny kicsordul,
búsul a néma táj, karcsú fűzfá
ága hajladozva sírdogál.

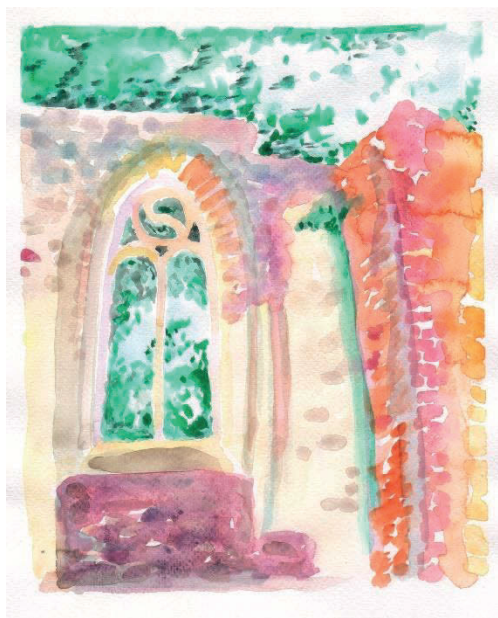
LÉPTEIM NYOMA

Múlik a nap, szobámban
az éj rossz útra tér,
a hervadás utolér, szűkült
vénáimban alélt a vér,
lelkem sötét démonja kísért.
Illékony gyönyört, rontó
varázst, elfojtott zokogást,
sodor az éjszakai szél. Az idő

bosszúja halad, roskatag
szívem alig él, árva lelkem
titokzatos utazásra kél.

Kín, kéj, szenvedély
prédára lesve újra él
álmaim tengerén.
Vadul öleljük egymást,
testünk a vágytól
remeg, sóvárgó öröm
bujá virágözön: vadrózsa,
orchidea dália, mák ontja
bódító illatát.

Volt bajom, botlásom
temérdek, tékozoltam
éveket, ami kevés jó volt
az is hamar elveszett.
Futó szerelmek édes öncsalás,
új vágy olcsó ámítás,
másnapos kijózanodás.
Minden, ami szép a semmibe
vész, tűnt időm a feledés.
A vizet felkorbácsolja a szél,
a fényre sötét fátylat borít az éj.

UTSZÉLI TRANZITSZÁLLÓ

Végtelen utazás útszéli
tranzitszállókon át,
becsekkolás – kicsekkolás,
kopott bőröndömben cipelem
a sorsom egy életen át.

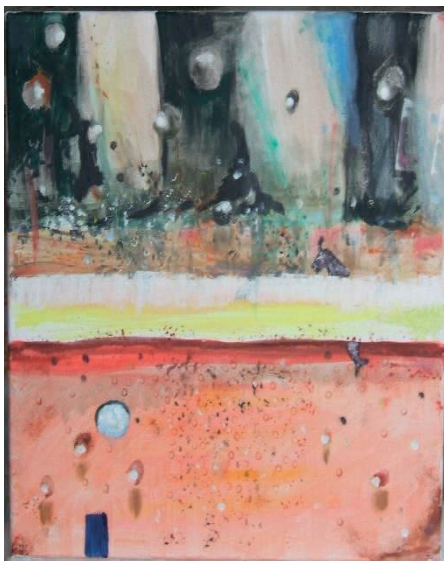
Soha nem lettem készen,
ezért nem lettem egész sem.
Veszett ügyként,
hajszoltam szüntelen,
életem értelmét
esztelen. Hontalan
idegenként éltem,
teremtőtől induláskor
rossz belépőkártyát kértem.

Elfogadást megértést,
senkitől nem kértem,
hisz önmagamát sem
értem. Fényben vagy
homályban
lelkem kitárom,
profán imám ki érti
meg? Elmúlásom
kísérteties.

Remény tőlem messze
költözött, csalódtam
magamban jókrát, csak
én tudom, hogy mekkorát.
A hajnali szél hideg
árnya lopakodva száll
kelő napvilágra.

Szomorú csillagjegybe
létezem, végzetem tolla
és ecsetje, hamis képet
festett a világról nekem.
Örvény szélén tört
reménnyel, elborult
elmém börtönében
álmatlanul vergődők
magamba omolva, fogyó
napjaimat számolgotom
bomolva.

Gyorsan hanyatlik a nap
az égen, a fák árnyai
megnyúlnak a szélben.
Életem mozdulatlan,
minden fájdalmam, kínom
összesűrűsödik egy
elátkozott pillanatban.
Lelkem lebeg léttelen –
létem holt tengerében.
Ha egyszer rá találnék
elveszett titkos utamra,
nem gondolnék többé
holnapomra szorongva.

TAVALYI HÓ

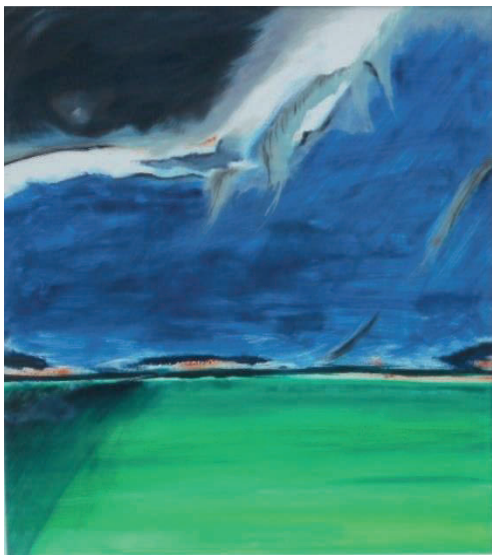
Szerelem illékony buja varázs,
fáradt érzékeimbe haló
gyorsan olvadó tavalyi hó.
Fiatalon, mohó szenvedélyem
lázban égett, vágyaim repültek
könnyű szerelmek hevén.

Színek, illatok, csodák,
kertem édene mámoros
virágvarázs, liliom, dália,
mák langyos szélben szórja
bódító illatát. Sóhajok, álmok,
remények, életem szikrái
örökre kiégtek. Hiú vágyam
dőre, szívembe tőre
beleszúrt mélyen.

Sápadó napom szürkül az ég
kék vizében, időm elvész
múltam tengerében. Kósza
vágyaim pecsétje szívemről
letépve, vérző sebeim égnek.
Bánatomat nem oldja futó
szerelmek tüneménye,
lelkemben a romlás
virágai sokféle mérget
teremnek.

Nem riaszt már létem sötét
vadonja, tudom utam végén
megyek a pokolba, életem
kapuja jeges csendbe zárva.
Szemem láthatára egyre
szűkül, sötétül, mindenre
fáradt, nem derül világra.

Ha visszanézek elmúlt
éveimre, emlékük
összetörtek mindörökre,
vad szelek álmaimat
szétszórták a végtelenbe.
Jobb sorsomat a virágos
tavasz sem hozta vissza,
örömöm, bánatom,
könnyem, dérré dermed
zúzmarás ködben.

HÁLÓ

Az emlékezet múltam
zavaros képeire mered,
látom életem kihűlt
helyét, céda vágyak,

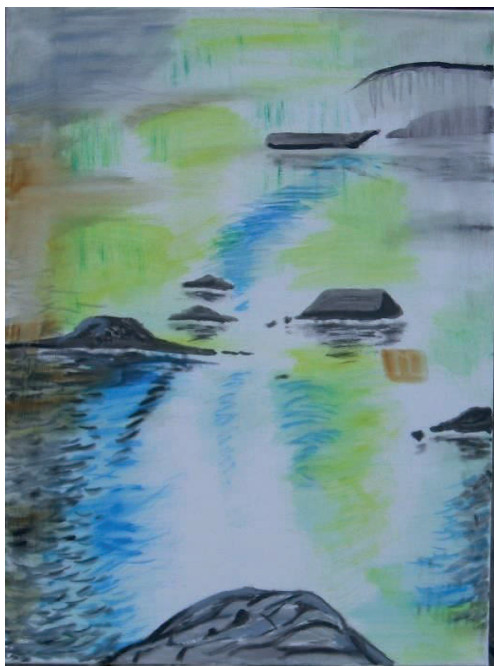
parázna titkok, tátongó
üresség szerteszét.
Nagyon bizarr e kép.

Lelkem kapuján
rozsdás bilincs, vak
sötéten át nem látom
a csodát. Életem hálóját
hamis gyöngysoron
monoton fonom.

Hűvös hajnali szél
ablakomhoz ér, bíbor
alkonyat fátyolba
burkolja napomat.
Szemembe nem éled
új ígéret, az ördög
kajánul arcomba nevet,
úton útfélen rabolja
fogyó életemet

Kisprózái írások

2018 – 2024

MÉG ITT VAGYOK

Lelkemben - múltat, jelent, jövőt
átölelő, - kegyetlen tér idő misztikus
varázserő előre kódolta minden
titkomat, mikor rám osztotta
sorsomat. Hamis valóságot
tükrözött, mint tört fény zavaros víz
fölött, hogy eltakarja úttalan utamat.
Tudathasadásban szemlélem
önmagam, mint félrevert harang
kong a lelkem, a vad szél
borzalmakat ígér, földi édenre nem
leltem én. Ugyan még itt vagyok, sok
mindent nem értek, nem vagyok jó se
rossz, életem cél nélkül robog,
szívárványnapom elfogyott, lelkem
kavargó gomoly, bú, enyészet, fekete
gond. Napjaim romjain, emlékeim
holt sorok, nem érzem a csodát, a
boldog nyári éjszakát, a remény
örökre elmerült életem tengerén.
Távozó lelkem árnyékot sem vet,

időm bosszúja halad, szüntelen
keresem, kutatom önmagamat.
Mulandóságom partjain jégbe
dermednek napjaim.

PÁRHUZAMOS UNIVERZUM

A ma, a tegnaphoz képest nem ugyanaz, létem a múltó időben folyton változik ráncosodik az arcom, sorvad, öregszik a testem. Fájdalom, szorongás, hiú vágyak erodálják érzékeny lelkemet. Észrevétlenül, parányi réseken szökik az életem, az elmúlás naponta szembe jön velem. Szürke napjaim bejáratott algoritmusa váratlan trauma következtében hirtelen lefagy, a jelen köddé válik, a dolgok szétesnek, kaotikus zűrzavarba fordulnak, fénysebességgel száguldok a semmibe. Blokkolt tehetetlenségi állapotomból kétségbeesve próbálok kijutni, a menekülési útvonalak koordinátái is törlődtek. A zéró ponthoz érve - mint a hajóhinta - hirtelen átbillen az életem és egy másik párhuzamos univerzumban találom magam. Itt minden tabu ledől, nincsen

semmi korlát, megszűnik a félelem, a kétely, a szorongás, álmaim biztonságban vannak. A tökéletesség mámora, a pillanat varázsa elkápráztat és fogva tart, a futó felhőkkel együtt repülök, egyszerre vagyok fent és lent, mindenhol és sehol, nyugtalan szenvedély édeni tájakra repít. Új univerzumom magasabb dimenziójából tisztán látom, hogy - ostoba bábként - földi létem csalóka tréfa volt csupán akkor is, ha másképpen éreztem talán. Napsugaras, szárnyaló lelkem égbe vágyott magasba, a testem ösztöneim rabja, az út sarát taposta. A földi káosz univerzumában tévelyegtem, ahol az élet szubjektív benyomás, nincsen semmi bizonyosság csak a múlandóság. Sok fájdalmat kölcsönbe kaptam, amit tudtam visszaadtam. Bodzavirágos tavaszon magamra hagyva, hátborzongató ösvényen indultam úttalan utamra.

TALÁN FELNŐTTEM?

Hideg szélben megremeg a fűzfaág és ablakomra koppan, az éj közeledtével vámpír lelkem látogat titokban. Jeges lidércfénye folyton gyötör, azt károga kár, kár, de nagy kár, hogy életed lemerülőben már, s nem változtathatsz rajta soha már. Hajnalhasadáskor zavaros álmaim purgatóriumából szétszedetten ébrednek, álom és valóság víziói kicserélődtek bennem. Az erős kávétól lassan tisztul az agyam, lélekvesztő sorsomon tűnődve, a holnapot remélve, üres csendben lebeg az életem. Ifjú koromban tékozló vágyaim úttalan utakra vittek, arra mentem amerre kevesen, tán akkor eldőlt minden ott? Kínba fúlt mámorért cserébe otthont adtam másoknak a szívemben. Kiegyezett szerelmekkel mögöttem elszöktem

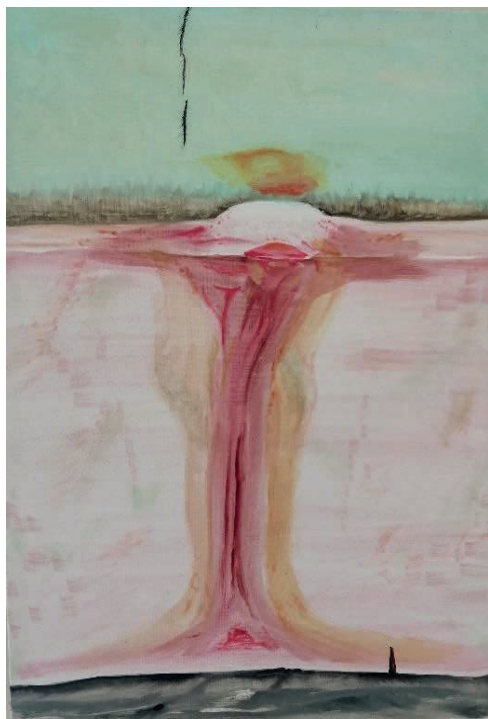
magam elől, hogy életem más és jobb legyen. Felnőttként fátyolos szemek, hazug szenvedélyek fájó emléke erodálta törékeny lelkemet. Alvadó emlékként néha visszajár gyermekkorom titkokkal, félelmekkel teli mágikus világa. Ebből az érzésből felnőtt koromra már csak a félelmetes maradt. Anyámnak míg élt, a kisfia voltam, mindig féltő szavakkal bocsátott utamra. Most, hogy már nem él, nem vagyok gyermeke senkinek, talán felnőttem? Nem tudom, azt azonban tudom, soha nem lettem egész, mert a múltó időben szerte foszlott minden dédelgetett álmom. A megváltás helyes ösvényét soha nem találtam, a szél fújt ide oda, nem tudtam hova repít, prédája lettem saját életemnek, ha erre gondolok lelkemet kioltja a vak rémület, fagyos a hajnal és üres.

ÖREG SZÍV

Szökik a nyár, illékony varázs őszebe
száll, sárgult leveleket cibál a vad szél.
Rossz napjaim emléke kerget kiégett
kopár utamon. Mélyvörös alvadék a

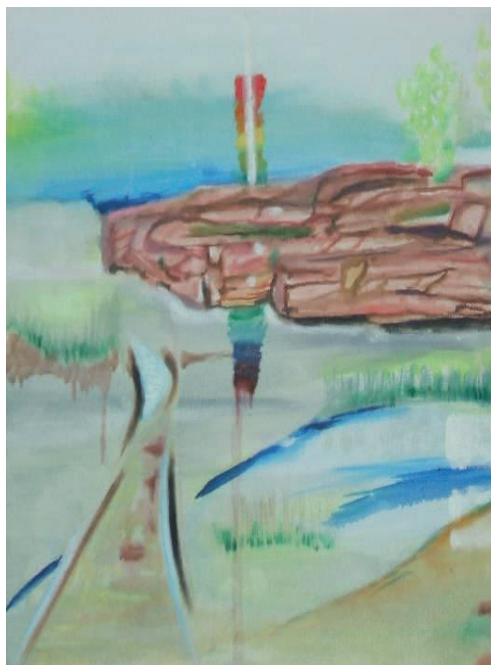
vér, öreg szívemben hálni járni is fél.
Szívverésem roskatag malom, néha
elakad, majd újra jár, össze vissza
lüktet, kétségbeesve kalapál. Ha vesztét
érzi, új erőre kapva múltat idézve jár.
Álmatlan éjszakán bambán bámulom a
fogyó holdat, rettegek a gondolattól,
hogy mit hoz a holnap, agyamba lüktet
a félelem, nem tudok kiigazodni
káoszba forduló létemen. Életem titkait
fürkészem hasztalan, lelkem e kusza,
zavaros világban hontalan.
Vágyaimnak mi a haszna, ha nem
várhatok szép tavaszra és nem tudom
mi ígéz meg? Misztikus alkonyat nem
sző szívembe álmokat. Múltam
tengerén haldoklik a fény szürke csend
ölén, nem él bennem a remény, hogy
újra találkozunk te meg én. Nevedhez
hiú álmaim szövődtek, vágyaimat
felemésztette az élet, a könny nem
enyhíti bánatom. magányos csillag
ezüst fényében elmosódó halovány
arcodról álmodom.

GYERMEKKOROM LEGSZEBB MÁKONYOS NYARA

Hatévesen, a legkedvesebb játszótársam és gyermekkori szerelmem egy falubeli lány volt. A kertünk alatt folyó patak, az erdei tisztás, a vasúti alagút, mind-mind felfedezésre váró titkokat rejtett. A falu határában virágba boruló mákföldek látványa minden tavasszal lenyűgözött bennünket. Szép, csillogó szemű játszótársam imádta a színes mákvirágok bódító illatát. Egyszer a szirmát vesztett mákszárról letört egy éretlen gubót, melyből fehér máktej folyt a kezére. Megszagolta a nedvet, lenyalta az ujjairól, még egy gubót feltört és megitta, majd engem is megkínált, kicsit féltem, de a lány kedvéért megtettem. Kis idő múlva elkezdődött a mákonyos varázslat.

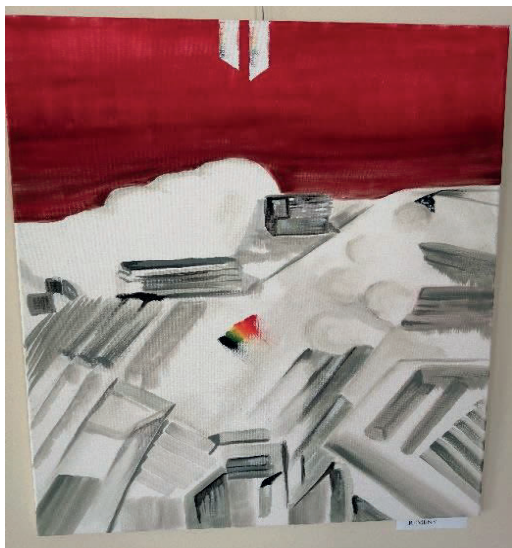
Lelkünk fel szállt a magasba,
bódultan ringatózott a koranyári
szellő fuvallatán. Gyönyörű
szerelmem elkezdett énekelni és
táncolni, szép zabkéve hajával
játszott a tavaszi szél. Az égbolton
hatalmasra nőtt mákvirágok és zöld
mákgubók ölelkeztek egymással. Mi
versenyt futottunk a felhőkkel, végül
oda érkeztünk, ahol a szivárvány
véget ért. Néhány óra múlva bódult
álmunkból - a letaposott mákföld
közepén - kábultan ébredtünk.
Gyorsan elrepült a rőzselángú nyár,
szeptemberben elkezdődött az iskola
dermesztő világa, és örökre elillant a
gondtalan szabadság, szárnyaló
fantáziánk és vágyaink ébredésének
mágikus nyara.

EGY NYÁRON ÁT TÁNCOLT

Az 1960-as évek közepén harmadikos gimnazista voltam, amikor először megláttam Esztert a kopott kisvárosi mozi bejáratánál. Buja vörös hajával játszott a kora nyári szél, mély titkokat rejtő tekintetébe egycsapásra belezúgtam, e perctől kezdve ő lett az én nagy csodám, igaz csak kis időre. Kamasz szerelmünk tavaszán fékezhetetlen vágyunk sodort bennünket egymás karjaiba. Ösztönünk súgta, hogyan kell végletekig felkorbácsolni vad szenvedélyünket. Nem számított, hol talált ránk a szerelem, megszállottan hajszoltuk a mámort, - mint idült drogosok az emelt dózisú bódulatot - melytől gyakran elakadt a lélegzetünk. Farkasléptű szerelmünk egy nyáron át táncolt. Eszter mágikus

nyarunk alkonyán, a parkban többé nem várt rám, búcsú nélkül - ajtót sem csapva - kísértált az életemből, nyugatra disszidált, soha többé nem láttam. Ha ezüst ködbe burkolódnak a fák, furcsa árnyak táncolnak a lelkemben, a messzi távolból hallok Eszter szirén énekét, testemen érzem tovatűnt lázas éjszakák perzselő ölelését. Azóta a régi parkban didereg a magány, rőzselángú szerelmünk fájó emléke kísért úttalan utam során. Lombjukat vesztett fák tar ágain át látom a horizonton lebukó nap utolsó foszlányait, ahogy az ónos köd lassan rátelepedik az őszi tájra, szürkére festi a kihalt parkot szegélyző galagonyabokrokat. Eszter örökre elment, múlt ködébe vesző szép, törékeny sziluettje lassan feloldódik haldokló lelkemben.

HOVA MENEKÜLJEK VÉNSÉGEM ELŐL?

Meghökken az öregség, vénségem
mogorva társam, kéretlenül
lopakodik mellém úttalan utakon,
folyóparton, hidakon. Ahogy fogy a

délután, vár az éjszaka zord homálya, a néma part a roskatag öregség lidércárnya. Ébredéskor, ha tükrömbe nézek kietlen zord a táj, a látvány rémíszítő borzadály, múlt és jelen szembejön velem. Sikolt a csend, kétségbeesve kérdezem, ó Istenem, ki ez a szálnalmas idegen? Szemeim üveges opálok, bizarr érzéki csalódások, arcomon Nazca - vonalas árkok. A felejtés kaján vigyorral gúnyolja eszem, fogyó IQ - tól csőlátásom támad, ilyenkor önmagamba sem látok. Borzongó izgalomként szűrővizsgálatokra járok, a laboreredményeken egyre riasztóbbak a referencia érték feletti számok. Orvosom lesújtó tanácsa, mindentől mentes élet: tej, laktóz, glükóz, cukor, só, fűszer, szénhidrát, alkohol. Kerülje a stresszt, a szerelmet gondolati síkon is felejtse, mert a fiktív izgalomtól is tönkre mehet a pacemaker. Diagnózisa

komplex: intoleráns-, étel-, és életallergia. Két terápia közül választhat: az egyik, allergiája miatt ne egyen, ne igyon, ne lélegezzon, ez a homeopátiás öngyógyítás létproblémáját pillanatok alatt megoldja. A másik egy hedonista lehetőség, 78 évesen b*...n mindenre, éljen ostoba vakhittel a mának ne gondoljon a holnapra. A hátralevő kis időre tegye azt, amit a poszméhek /lódarazsak/ akik nem tudják, hogy kicsi szárnyfelületükkel - az aerodinamika törvénye szerint - nem is repülhetnének, ezzel ők mit sem törődve önfeledten szárnyalnak a magasba.

UTAK

Idegen átutazó, fakó holdvilágban indultam, nem volt türelmem várni, keresztútnál hezitálni, nem tudhattam előre, hogy melyik út vezet napsugaras mezőre, vagy rémséges sötét erdőbe. Mindig biztonságos útra vágytam, ilyet soha nem találtam. Sorsom csapdájában, ahogy haladtam előre agyamba fészkelt a gondolat, hogy életem vakvágányon halad, hamar rájöttem minden út más titkot rejt, és másfelé szalad. Mikor útelágazáshoz érkeztem, a lehetőségek közül választanom kellett, hogy melyik úton indulok el, és akkor eldőlt minden ott. A legtöbb útra tudatosan léptem, vagy ösztönösen rátévedtem, hamar rájöttem, hogy mindegyik másfajta csalódást jelent.

BOLDOG UTAK, ha kerülővel is visszavezetnek oda, ahol korábban igazi önmagad voltál.

JÁRT UTAK kitaposottnak tűnnek, mégis holtvágányra vihetnek.

FELFEDEZŐ UTAK-on extrém kihívások várnak ismeretlen, kalandos helyekre vezetnek.

ÚTTALAN UTAK rossz ösvényen, léttelen léted zavaros útvesztőjébe visznek.

FERDE UTAK- on tékozló vágyak, ösztönök csalóka lidércfénye vezet.

TÉVUTAK elbizonytalanítanak, önreflexióra készítetnek.

BŰNÖS UTAK tudatalatti éned sötét démonjai kárhozatba, a pokol legmélyebb bugyrába taszítanak.

INGOVÁNYOS UTAK lehúznak a mocsárba, holt tavak süppedékébe.

VÁGYRAJÁRÓ UTAK- on kínba fúlt gyönyör hasztalan gyötör, kiábrándulás, csalódás, bezárul a kör.

KARRIER UTAK egyre magasabbra fel a csúcsra repítenek, hogy fentről jól lásd, milyen mély a szakadék.

KUDARCOS UTAK depresszióhoz, önértékelési zavarokhoz vezetnek.

ZSÁKUTCÁS UTAK visszafordulásra újra tervezésre készítetnek.

TÉBOLYÚLT UTAK örületbe, elméd börtönébe kergetnek.

MAGÁNYOS UTAK sok semmibe hullt reményed lelked mérge.

MÁMOROS UTAK kijózanodáshoz, másnapossághoz vezetnek.

DROGOS UTAK kis időre a menyországba egy másik dimenzióba repítenek, hajnalhasadáskor a reggeli jeges szelek a detoxikáló poklában ébresztenek.

„EL CAMINÓ” UTAK lelki békéhez, megtisztuláshoz vezetnek. Új dimenzióból látod életed minden hordalékját, földi zárandokutad kaotikus dzsungelét.

UTÓLSÓ UTAK lezáratlan léted,
végső állomásához - Kháron –
ladikjához - vezetnek, hogy átvigyen
téged, a túlsó partra, a holtak léttelen
birodalmába, az elíziumi mezőkre,
vagy a pokolba, ahol a kapunál ugat
a háromfejű eb.

ÉLETEM KAPUJA

Lelkemben múltam sebei égnek, arra gondolok, mi mindent vett el tőlem az élet, mennyi minden nem lett az enyém, vajon hol rontottam el én? Életem tavaszán kértem a teremtőt, hogy felnőtt létem kapuját átléphessem én. Furdalt a kíváncsiság, hogy a kapun túl mi vár rám, ha átlépem én? Várnod kell, még nem állsz készen, a lélekvesztő útról könnyen lesodor a vad szél. Mégis meddig kell várnom? Majd a kapuőr eligazít, addig várj türelmesen! Nem volt mit tennem vártam, egyre múltak a napok a hónapok az évek, megfordult a fejemben, hogy a kapuőrt megvesztegetem, a próbálkozásom kudarcba fúlt. Egyre ingerültebbem érdeklődtem, hogy mikor kerül rám a sor? Majd szólok, ha te jössz!

Megdöbbenve láttam, hogy a hátsó bejáraton a később érkező embereket várakozás nélkül átengedi. Szitkozódva nekiestem a kapuőrnek, hogy engedjen be, de hajthatatlan volt. Lassan tudatosult bennem, hogy átverték. Én ostoba tétlenül rostokoltam életem kapuja előtt, közben elteltek az évek, megöregedtem, már a nappalokat és az éjszakákat sem érzékelem jól, az árnyék és a fény csalja a szememet, testem elgyengült elmém cserben hagyott, érzem lepergett az időm. Rezignáltan kérdeztem a kapuőrt, hogy lehet az, hogy ezen a kapun senki sem akart belépni? A főkapu dísz, nem átjáró, csak álca, megtévesztésre való, mióta én vagyok az őr, senki nem akarta átlépni. Az érkezők azonnal felismerték a járható kiskapukat, Te ostobán ragaszkodtál a látszathoz, nem volt benned kellő bátorság,

hogy másik úton indulj el, ez lett a
végzeted. úgy halsz meg, hogy nem
éltél csak vártál és reméltél. Mos már
késő, megyek és végleg bezárom
léttelen léted kapuját.

ÁR ÉS APÁLY

Folyton változok, nincs hiteles mércém, önmagam mértéke, mindenség léptéke, néha zátony máskor tátongó mélység, nem látom a valóság tiszta képét. Elszalasztottam az isteni sugallatot – a megismételhetetlen egyszeri percet – ezért lettem csonkán csorba befejezett. Nézem életem sodrát sandán, meredten, iszapos árban úszok, elmémben sok zavaros gondolat féktelen szalad, néha árad, máskor apad, gonosz denevérek szővik lidérces álmomat. Tudom a jó útnak is rossz a java, ahogy vihar után a gyönyörű szivárvány sötét égaljába hull. Gyakran mellembe hasít lüktető szívem tébolyult verése, mint szikláról lezúduló áradat, mely nem fér a medrébe szétszakít minden

gátat, hogy megpihenjen prédája
ölébe. Elveszett bennem minden, ami
él és remél, sekély lett a futó
szenvedély. Fájdalmam üvölt, mint
magányos farkas fogyó holdvilágnál.
Sajgó vágyaim egyre fojtogatnak,
bimbózó tavaszom elfagyott, hamis
gyöngysor tört fényein őszbe
csavarodtak éveim. Járok a létben
botladozva, lelkemben egyre apad a
remény, tengék - lengek a végtelen
időben, sok mindent oda adtam,
vissza nem kaptam semmit én.
Hullámozó víztükörben nézem
elmosódó arcomat, szívemben többé
dal nem fakad, örökre elmosta az
áradat életem háborgó tengerén.

OSZTÁS UTÁN

Reggeli ébredéskor hasadt elmém
börtönébe zárva, körbe - körbe
járok, egérútra nem talállok. Lelkém
sötét démonja lehúz a pokolba,
dermesztő fagy szorít, üres

szobámban gonosz mesék emléke él.
Lelkemet prédaként hordozom,
naponta változom, mint a vad szél,
melyről nem tudni honnan kél.
Életem idegen, nem lett az enyém,
tévutam magam kerestem, lelkem
csendje mély. Lángom lassan kiég,
ólálkodik végnapom, szívemben
nem terem vágy, remény, szerelem.
Minden tévedésem, erősíti
felismerésem, amikor e világra
jöttem teremtőtől semmit nem
kaptam én. Belőlem minden
hiányzik, nem tudok felmutatni,
semmit, ami az enyém, nem vagyok
kiváló, csodálni, való, ez a hiteles
konklúzió. Gonosz démon súgta
fülemben: sodródj az árral bódultan
repülj, szerelem oson széleseben,
reményed színtelen, megtört csalfa
fény. Vakhitemen átok ül, földi
poklom paranoiájában,
hallucinációk gyötörnek, másik
univerzumba vágyok, ahol

teljesülnek az álmok, ahol én is bárki lehetnék, ha jókor, jó helyre születnék.

PROFÁN LÉLEK

Kósza vágyam gyorsan elkészön, ha
a számonkérés napja jön, a
szorongás lelkemet szétzilálja, mikor
életem hozadékát mérlegre teszem.
Adósságomat szenvedéssel
törlesztettem, extra kamatot
fizettem, mint amit érdemeltem.
Mostoha lelencként éltem, létem
zavaros holtvízében. Az elmúlás
túlpártjához öregen, kifosztottan
értem, önimádat nem volt bennem,
világ megváltó mesékben nem
hittem, önmagamát mások tükrében
szűken mértem, idegen énképemtől
soha semmit, nem reméltem. Életem
dzsungelén nem láttam át, sorsom
elől hiába futottam, egyről kettőre
nem jutottam, űzötten rohantam
előre, soha nem tudtam, hova,
merre? Kihalt utakon, idegen
parkolókbán időztem, hol senki nem

kérdezte, honnan jöttél, ki vagy,
mikor jöttél, meddig maradsz?
Múltamban - távol álmaimtól -
névtelen ismeretlenként
bolyongtam, zárt ajtókon soha nem
kopogtam. Hamis tükröm előtt
elmélázva állok, szememben
megtört a varázslat, naponta
változom, ahogy változik bennem a
fájdalom. Nem tártam fel
rejtelmeket, hozzám vissza út nem
vezet, nem voltan gőgös, kérkedő
lator, nem vette hasznomat lét-
idegen korom. Mindenki mindenkit
aláz, mocskos ma a szó, gúny,
cinizmus kísér bármerre lépsz,
arctalan tömeg bálványozza régi - új
„Istenét”. Az erény örökre elmerült
„szép új világunk” tengerén: hit,
remény szeretet, „olcsó beszéd” nem
kell ma senkinek. Mindenki
megszegi esküjét, az ördög
keresztúton kísért, gonosz mételyét

szélben szórja szét, a bűn
szemérmetlenül teregeti szennyését.

BUJA SZENVEDÉLYED

Az ősz sokszínű fátyolos varázs,
keserűdes hervadás, naplementére
festett elmúlás. A teremtő adja a telet
a nyarat a csillagtalan hideg éjszakát,
a letűnt szerelem kínzó bánatát.
Szentségtörő lelkemből az erény

örökre kiköltözött, amikor ábrándos
szívembe ösztönöm beköltözött.
Könnyű szerelmek kéjsóvár tavaszán
vágyaim után vakon futottam,
bódultan hódoltam égő
szenvedélyem pogány oltára előtt.
Futó szerelmek emléke, mámoros
tavaszom hulló csillaga gyorsan
kiégett. hiba volt vakon szeretni
téged. Hivalkodó, bujaságod átsüt az
elmúláson, szépséged – hamis ékszer
- régóta másnak ragyog, lelked tőlem
messze költözött, nem oldod kínzó
magányom, hozzám már nincsen
közöd. Ha ajtót nyitok múltamra,
fakó emlékeimben lassan alvad
végzetem. Perzseli bőröm, ahogy
arcátlanul nézel, kihívóan átlépsz
rajtam, erény nélkül csalfán is
tündökölsz. Esküdet naponta mással
megszeged, hazug szavak,
hűtlenségek, mindig jól állt neked.
Hófehér vállad buján kínálsz, ha vad
vágyad feléled, szúrós szemed olcsó

prédát keres. Egyre zsugorodó időmben sorvad szenvedélyem, lelkem hervad, mint hideg szélről tépett vadrózsaág, véget értek a lázas éjszakák.

LÁTSZAT ÉS VALÓSÁG

Szürreális álmaimban átélem egészen, hogy az igazság ott rejtőzik előző életemben. Éjjel, ha nem jön szememre álom, szürke ködbe veszve keresem tévesztett utamat fakó holdvilágban. Holdkóros álmaimban gyakori a káosz, néha zavaros kéz fest gyönyörű szivárványos álmot, megcsalt valót, máskor pokoli keresztútam stációin járok. Ébredéskor, szürke létem hétköznapi valóságát naponta megélem, hamis illúzió mindennapi énem, melyben lila képzeletem ál valóságát élem, sok szorongó perctől így óvom énem. Százarcú énképem múlt időm vetületében sok pillanatból rakódik össze bennem torzón - vagy egészen, attól függően, hogy életemet milyen létdimenzióban élem. Magamról

sosem lesz objektív képem, mert a világot szubjektív látcsővel nézem. Az adott pillanatban, amit megélek, apró részlet a futó percben, - múltam tengerébe hulló - léttelen elmúló. Táguló, szűkülő pupilláim előtt pereg életem filmje, folyton változó létfolyó, a teljességet mégsem élem, mert tudatalattim sötét fátyla múltam takarja egészen. Balsorsom tanított arra, hogy a jól látható nem mindig igaz való, szemem szemérmetlen csaló olyan, mint a hűtlen elhagyó. Úton útfélen megvezet a talmi csillogás, tágra nyíló pupillámat babonázza szűzi ártatlan ragyogás, hamis létvarázslat, pokolba vezető útvesztő.

NÁLAM HAGYOTT EMLÉKEIDET...

Csak vártam – vártam, mindhiába,
balgán remélve, hogy hozzám újra
visszatérsz. Fájó sóhajom alél, forró
nyarak emlékét elfújta a szél,
halovány arcodat hiába idézem,
fátyolos homályban egyre távolodsz
tőlem, rég felejtet nevedet, buja
vágyad, izzó szenvedélyed más
karjaiban éled. Nálam hagyott
emlékeidet a másik kedvéért
törölted. Minket többé nem köt össze
semmi, ölelő karunk egymáshoz nem
ér, közös úton nem megyünk, szűkön
mért szerelemünk, lopott időnkben
gyorsan elfogyott. Elcsukló
szavakban új remény nem terem,
romlást hozó életen. Ajtómon többé
nem kopogsz, sorsom egyre
mostohább, lelkemet nehéz bánat
járja át. Árnyékos oldalon járok, hol
fázósak a vágyak, fájdalom kín

felejtés, hideg önzés sorsom elől
nincs menekvés. Gondjaim
fogságában élek, napjaimat
mérgezik olcsó semmiségek, közben
úgy csalom életem igazi gondját,
mint futó szerelmek múltó délibábját.
Gyarlóságaimat naponta magamon
mérem, tudom kétely, szégyen,
parázna szemérem, rejtőzik bennem
mélyen. Őszi ködben, zúzmarás
lelkem didereg, magányomban a
templom csendjét keresem, hol
vezeklő imára hajtom fejem.
Alkonyatkor eljönnek értem a
lidércek, fátyol karjukkal hidegen
ölelnek, lelkem kusza titkaira
telepednek. Vakhitem álma vezet,
balsorsom úzi lelkemet. Többnyire
sötét völgyekben jártam, fel a
csúcsra nem találtam. Nem vetettem,
nem arattam, sírtam, míg mások
nevettek, jeges szélben dideregtem,
sokan szikrázó fényben fürödtek.
Gonoszok bántottak, álmaim

**hazudtak, létem mezsgyéje, határt
szabott sorstalan életemnek.**

KI URALKODOTT FELETTEM?

Kusza, zavaros sóvárgások, feneketlen kívánságok, egymásnak feszülő vágyaim vad világa naponta karcolja, dúlja sorsomat. Eszem érzékeimmel összenőve görcsösen kapaszkodnak egymásba mindhiába. Valahol mélyen, tudatalattim tengerében, látszat és valóság határán mágikus erő hajtja nyugtalan vérem, édentől keletre kétségbeesve keresem elveszett öröklétem. Hamis énképeimmel jó és rossz napokon önmagamat csalom. Lelkem cinikus babonája: „légy közömbös a világra” nem hoz enyhülést magányom honára. Soha nem lettem készen, hogy a kezdet és a vég között saját világomat éljem. Elcsukló sóhajok, zúzmarás fehérség, kétségbeesett kiáltás, hideg idegenség, nem tudok oda visszamenni, ahol a telek is

melegebbek. Fakuló arcodon buja
vágynak reszket, szemed izzó
fényében keresem az elveszett
szerelmet, nem hallom csiklandó
nevetésed, nem emlékszem hogyan
szeretted, mikor vadul öleltél,
elveszett tér- időmben nem jössz már
többé felém, eltékozlott éveim
romokban hevernek. Belső órám
egyre lassabban jár. hajlott testem
életem súlya alatt megadja magát,
derékba török, mint szél cibálta fák.
Félek, a túlsó parton nem lesz kellő
hitem, hogy a pokoltól védjen,
mindenem odaveszik léttelen létem
zavaros vizében. Mikor földi életem
kapuján beléptem naivan hittem és
reméltem, hogy keresztutam végén
megtudom, hogy ki uralkodott
felettem? Ez az én fatális tévedésem.

SZERELMÜNK SIVATAGA

Hideg, szeles, késő őszi délután volt,
a nap hanyatló sugarai rozsdás
fátyolba burkolták a haldokló tájat.
A puha alkony láthatárán a
szorongás ájult agyamba ivódott.
Mint kósza álom suhant át - sok
semmibe hullt reményem -
túlérzékeny szívemen. Nyugtalan

lelkem távoli havas mezőkön
kóborolt, hol a szél is borzongva jár
és kétségbeesve imbolyog a köd.
Egész nap rosszul éreztem magam,
különös rezignáltság vett erőt rajtam,
megérintett az elmúlás, létem
végességének gyötrő, fojtogató
élménye. Hetedik érzékem előre
jelezte a bajt, hirtelen feszítő
nyomást éreztem a mellemben,
kivert a veríték, levegő után
kapkodtam a szívinfarktus jeges,
szűrő fájdalma járta át testemet.
Elmeszesedett, göbös artériám
szűkületein rögökké csomósodott
vérem elakadt. Tudtam eljött a vég
testem súlytalanná vált, lelkembe
üresség költözött. Alkonyodott,
amikor átléptem a lét és nemlét
keskeny mezsgyéjét, idegen táj
látványa csábított a túlsó partra.
Tétován elindultam a járatlan úton,
mely hirtelen dermesztő jeges

hegycsúcsokhoz vezetett. A sziklameredélyek tövében összegyűlt száguldó olvadékvizek zúgói és örvényei között hánykódtam egy lélekvesztő csónakban. Időbe telt, mire elmém felfogta, - megtisztító vezeklésként - múlt életem vadvízén átkelve érhetem el a túlsó partot. Átutazó idegenként, közömbösen szemléltem földi zarándoklatom kaotikus dzsungelét, elherdált éveim zavaros útvesztőit. Kómás álmomból nehezen ocsúdtam, orvosok és nővérek hajoltak fölém, defibrilláltak az el*ott életembe

- Nóra, kora este jött be hozzám a kórházba, nem örültem, hogy ilyen kiszolgáltatott állapotban lát, arcáról az aggodás legcsekélyebb jelét sem lehetett leolvasni. Hűvös tekintete, szűzies arcátlansága megsemmisítő hatalommal bírt fölöttem.

*- Teó, ez nem a te napod, csónakod
kis híján túlpartot ért, kinek jó ez,
hogy visszakönyörögted magad
szánalmas életedbe?*

- Nekem b*meg, a fenébe is még
élek! Talán nem kéne? Közönyöd
dermesztő, kiráz téled a hideg,
ennyire nem tudsz már elviselni?

*- Teó, fel nem foghatom
zaklatottságod, naponta több száz
ember esik át ilyen traumán. Mégis
mit vársz tőlem, mit mondjak?*

- Rád bízom, csak mondj valami
elfogadhatót.

*- Oké, ki nem állhatlak, már rég nem
kavar fel sebezhetőséged, nem te
voltál életem nagy álma.*

- Nóra, te mindig túllősz a célon,
most is csípőből tüzelsz, rejtjeleid
mérgezett nyilaiból árad az
érzéketlenség, így mutatod kéjes

fölényedet? Hát nem látod, prédája lettem saját életemnek?

- Lapozzunk, hoztam neked extra erős kávét, olyat amelyet szeretsz, ettől majd erőre kapsz.

- Te most hülyítesz engem, cinizmusod felháborít, kávéval itatsz ebben a kritikus állapotomban?

- Szerintem tök mindegy már neked, ne majrézz annyira, add meg nyugodtan, lásd be sosem mertél bátran élni, beteges önféltésed tette tönkre kapcsolatunkat.

- Nóra iszonyú zűrzavar van a lelkemben, jó lenne, ha nagyobb empátiát mutatnál, nem érdekel, hogy mit gondolsz, csak most ne mond, kérlek?

- De mondom, hogy végre felfogd, örökre el tűnők az életedből, már rég külön utakon járunk, elegendem van a

*céltalanul elherdált évekből, ki kell
jönnöm ebből a zavaros útvesztőből,
hogyan visszatáljak önmagamhoz.*

- Épp most akarsz lépni, amikor
ilyen szétszedett és agyon gyötört
állapotban hánykódom a sötét
örvény közepén? Csak úgy átsétálsz
az életemen, mint az árnyék?

*- Teo, elfogyott a közös utunk, a
megváltás sötét ösvényén
eltévedtünk, kisiklott az életünk,
csak fájdalmat hoztunk ki
egymásból.*

- Abbahagynád végre, tudom mi a
célja hedonista mesédnek? Le akarsz
lépni az újonnan lecsekkolt pasiddal.
Neked csak a vágyra járás volt a
fontos, már az oltár előtt is hazudtad
a szerelmet.

*- Így igaz, elegendő lett abból, hogy
melletted minden szétfolyt és gajra*

ment a múltó időben. Valódi éned helyett csak olcsó másolatot adottál.

- Nóra ez borzasztó, kérlek ne tedd ezt velem. Itt fekszem tehetetlenül, mint eldobott kődarab, és ennyit tudsz csak mondani hervadó emlékké vált életünkről?

- Ennyit! Eszelős agyaddal fogd már fel, semmi nem lesz többé olyan, mint régen, fuccs az egésznek, elválnak útjaink.

-Az érzés, hogy elmész belém hasít és meggyötör, lelkemet kioltja a vak rémület, nélküled fagyos a hajnal és üres. Kérlek, ne siessünk, gondoljuk át még egyszer

- Mindent tisztán látok, nincs mit ezen újra átgondolni, régóta tudjuk, hogy szétcsúszott életünk csapdájában vergődünk. Vak vagy, ha időd fogytával boldogságodat

bennem keresed, én már nem akarok neked adni semmit.

- Nóra lehet, hogy hibásan kódolom életem pszichotrillerét, azt látom, hogy rossz szereposztásban játszottunk: te frusztráltál én elviseltem, ez a felállás soha nem változott. Naponta a képembe vágta, hogy mi megy neked jól, és mi megy nekem rosszul. Mély sebeket ejtő töviseiddel mindig magadat védted, ha sérelem ért bezárkóztál, mint a kagyló, napokig szóra sem méltattál, így büntetted és egyre távolodtál tőlem.

- Teó a helyes ösvényt soha nem találta, mindig arra mentél amerre kevesen. Úttalan utakon - önmagad felé - cél nélkül kóboroltál életed sötét erdőjében és akkor eldőlt minden ott.

- Talán igazad van, tékozló vágyaim felemésztették lelkemet, az élettől csak pofonokat kaptam. Ahogy felnőttem már nem lettem egész, a szél fújt ide oda, soha nem tudtam hova repít.

- Elegem lett sarlatán terápiád kényszeres rögeszméiből. A legnagyobb bűnöd az, hogy nem tanultál meg élni, ezzel beteljesül végzeted, úgy halsz meg, hogy nem is éltél.

- Nóra, újra kómába esek, ha tovább hallgatlak, a halál várótermében nincsen már erőm zsákutcás kapcsolatunk pokoljárását lábjegyzetelni. Tévútam végén remegő kezembe tartom életem romlásának hervadt virágait, az én Istenem dönti el, hogy ráléphetek e a holdsugár ösvényre és eljuthatok az elíziumi mezőkre, vagy a gyeheña

tűzén égek el, mert könnyűnek
találtattam.

*- Ég áldjon Teó, itt és most kilépek az
életedből, egy másik úton
visszatérek oda, ahol még boldog
voltam.*

- Nóra elment – velem élt, de sosem
volt az enyém, lépte nyomát az
elhagyott ösvényen hiába keresem. A
kórterem ablakából láttam, ahogy
távolodott a kihalt ködös úton,
törékeny sziluettje feloldódott
haldokló lelkemben.

Tartalomjegyzék

BEVEZETŐ	5
Versek 2018 – 2024	7
LÉTFILOZÓFIA	8
BOLOND LÉLEK.....	10
ROSSZ STIGMÁK.....	12
CSÖNDES REMÉNYRŐL NEM ÁLMODOM.....	15
LELKEMBEN LAPUL A CSEND.....	18
EMLÉKEIM SZÉTFOLYÓ DÉLIBÁBJA	20
BOSZORKÁNYLÁNY	23
FIATALON KÖNNYEN SZERETTEM	25
SÓVÁRGÓ BÁNATOM	27
LÉPTEIM NYOMA	29
UTSZÉLI TRANZITSZÁLLÓ	31
TAVALYI HÓ.....	34
HÁLÓ	37
Kisprózai írások 2018–2024	39

MÉG ITT VAGYOK	40
PÁRHUZAMOS UNIVERZUM.....	42
TALÁN FELNŐTTEM?.....	45
ÖREG SZÍV	47
GYERMEKKOROM LEGSZEBB MÁKONYOS NYARA	50
EGY NYÁRON ÁT TÁNCOLT	53
HOVA MENEKÜLJEK VÉNSÉGEM ELŐL?	55
UTAK	59
ÉLETEM KAPUJA	63
ÁR ÉS APÁLY.....	66
OSZTÁS UTÁN.....	68
PROFÁN LÉLEK.....	71
BUJA SZENVEDÉLYED.....	73
LÁTSZAT ÉS VALÓSÁG.....	76
NÁLAM HAGYOTT EMLÉKEIDET...	79
KI URALKODOTT FELETTEM?.....	82
SZERELMÜNK SIVATAGA.....	84

HOMOR TIVADAR

NÉVJEGY

(Pereszteg, 1946-)

**Tanár (történelem-könyvtár,
emberismeret-etika, pedagógia
szak)**

**Kutató -, fejlesztő -, iskolaelemző
tanár, pedagógiai szakíró**

*Tanítottam: általános és
középiskolában, főiskolán,
egyetemen*

Szakmai tevékenység

- 1973-1979: a győri antikvárium vezetője, - antikvár szakfelügyelő
- 1987-1999: könyvtárpedagógiai szaktanácsadó
- 1990 -1996: ÉKP. önművelési programfejlesztő
- 1998-2005: NYME. ACSJ. Tanítóképző Főiskola oktatója.
- 1999- 2000: Oktatási Minisztérium Etika szakbizottság tagja
- 2000-2002: a GYMSM. Közalapítvány Pedagógiai Alkotóműhely szerkesztője
- 2001-2012: Veszprém Pannon Egyetem oktatója

- 2001-2003: OKI.
Iskolafejlesztési
Közalapítvány
társadalomismeret kutató-
fejlesztő műhely tag
- 2012-2014: Etika
továbbképzéseket vezettem
- 1997-2000: MKE.
Könyvtárostanárok
Egyesületének alelnöke
- 2005-2012: Embertan - Etika
Tanárok Egyesületének
elnöke

Tanári innovációk/publikációk -, kutatás – fejlesztések/

- Tankönyvek, kézikönyvek (17)
- Tanulmányok szakfolyóir. (56)
- Nyertes pályázatok (15)
- Lektorálások (11)
- Bibliográfiák (8)
- Előadások /országos/
konferenciákon (40)

- Írások rólam/riportok, hivatkozások/ (93)
- Léleknapló/önéletrajz (1)

Társadalmi missziós tevékenység

- Könyvtárostanárok Egyesülete /alelnök/
- Etika tanárok Egyesülete /elnök/
- Nyugdíjas klubok (előadások, megemlékezések, könyvbemutatók)

Elismerések/Díjak

- Kiváló Győri Antikvárium -,
Kiváló Dolgozó
- Művelődési Miniszter
dicséret
- Dicsérő oklevél. GYSM. Műv.
Osztály. Pályázata (fődíjat
nyert taneszköz)
- GYŐR KÖZMŰVELŐDÉS díj.
- Főtanácsosi cím.
- Tankönyv Arany díj.
(Hundidact Kiállítás)
- Elismerő Oklevél
(*Könyvtárostanárok
Országos Egyesülete*)
- Pedagógus szolgálatért
emlékérem

KUTASI KÁROLY

NÉVJEGY

(Győr, 1954-)

**Földrajz-rajz szakos tanár,
kulturális menedzser, Révai-, Ráth-
és Fruhman-díjas címzetes igazgató.**

Publikációk

- Horváth Gábor: Kis győri kalauz/ illusztrátor
- Horváth Gábor: Séták Pesten és Budán /illusztrátor
- Utunk ... (tudománytalan szociográfia) 2013
- ...és mégis (verseskötet)
- A legjobb gomba (novellák, drámák)
- ...még (verseskötet)
- Szám, adás (írások és képek)
- 24+1 Rémmese 2024

Jelentősebb önálló kiállítások

- BBMK (Győr)
- Huszár Gál
(Mosonmagyaróvár)
- Sugár Galéria (Esztergom)
- Bezerédj-Esterházy Kastély
Múzeumház (Győr)

Elismerések/Díjak

- **Képzőművészet: Megyei Múzeumok díja 2010,**
- **József A.: Medáliák II. hely 2005**
- **Karikatúra: Mi kisvárosunk II. hely 2001,**
- **Humorpercek legjobb rajz 2007,**
- **Búcsú a XX. századtól különdíj 1999,**
- **Too Much Waste II. hely 2014**
- **Irodalom: Trianon 100 verspályázat III. hely 2020**
- **Ötletpályázat 2015 1 hely. Időoszlop**

